

LIAM O'DONNELL

MIKE DEAS

bambóok

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD SPLAŠENÝHO SLIZU

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD SPLAŠENÝHO SLIZU

TÝNA a BZUK

PŘÍPAD SPLAŠENÝHO SLIZU

LIAM O'DONNELL

ILUSTRACE

MIKE DEAS

**Pro Atticuse,
nejmenší příšerku našeho klanu.**

— Liam O'Donnell

Pro Annie

— Mike Deas

KAPITOLA 1

Slizké překvapení

Nejdříve to sežralo auto ředitelky. V jednu minutu si klidně stálo na parkovišti, a v další už bylo pod hroudou roztřeseného zeleného slizu o velikosti školního autobusu. A nebylo samo.

Slizy pokryly celou základní školu Štěrkokydy. Jeho hroudy mlaskaly po školním hřišti. Oslizlá chapadla se ovíjela kolem kovových rámců prolézaček. Bublající loužičky se šinuly hlavním vchodem. Odevšad kapala slizká zelená hmota. Vypadalo to, jako by na naši školu pšíkl močálový obr s ošklivou rýmou.

Ale měl bych se držet fakt. Fakta jsou v mém oboru důležitá. Jmenuju se Bzuk Marlow. Jsem čtvrták. A řeším záhady. No jo, je to lepší než psát domácí úkoly. A ještě jsem zapomněl říct, že jsem goblin. Nemáte nic proti goblinům, že ne? Fajn.

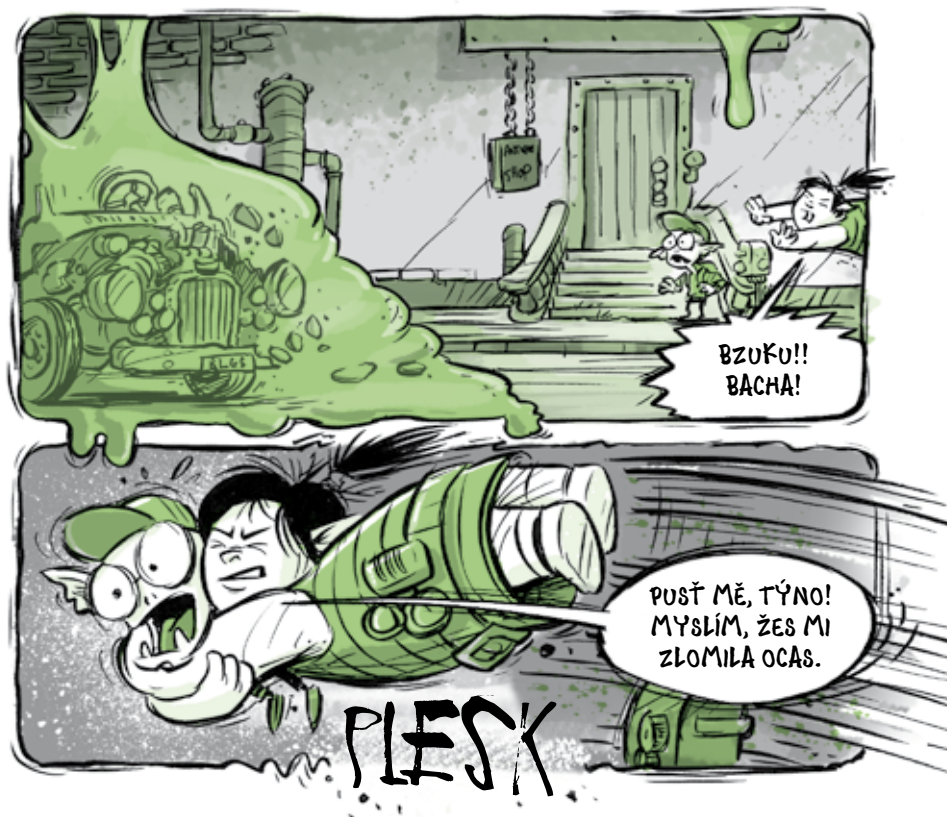
Pro detektivy jako já jsou fakta jako sušenky. Čoko-
-slimákové sušenky. Nam.

Fakt číslo tři vám může připadat trochu hnidopišský, ale i šotek na prvním stupni přece ví, že čisticí slizy nemají zuby. Všechno je to jen o kyselině. Syčící kyselině, co vám dokáže oloupat ze zad šupiny a sebrat vašim křídům všechn lesk. Slizy jsou účinné čisticí prostředky. Nejlepší v celé Lavinové hoře. To je místo,

kde jsme my goblinové doma. Slizová kyselina je dokonalá, když potřebujete z fontánek na pití odstranit zaslhlé trollí holuby. A taky docela dobře dostává bubáčí bobky z leštěných kamenných podlah.

Teď se na jídelníčku ocitly blatníky ředitelky Snovačové. Ať se rozpustily, nebo je to sežralo, výsledek byl stejný – naše stará Osminožka dnes půjde domů pěšky.

Týna je moje nejlepší kámoška, trollí kutilka a detektivní kolegyně. Teď si mohla na seznam připsat i zachránkyně života. Ale protože se k nám blížil další sliz, zdálo se, že ten život bude leccos, jen ne dlouhý.

Sliz nás zahnal do kouta na schody starožitnictví pana Trollíka. Tenhle starý troll bydlí ve svém obchodě, který stojí hned naproti naší škole. Neustále vyřvává, aby se děti držely dál, nedělaly rámus a vůbec přestaly být dětmi. Dokonce se šušká, že ty kamenné sošky, co

ve svém obchodě prodává, jsou ve skutečnosti děti, co se ocitly moc blízko jeho dveří. A Týna a já jsme byli fakticky hodně blízko. Ale mojí nejlepší kamarádce to zjevně starosti nedělalo.

„Poštovní schránka je vyrobená z kvalitní mosazi,“ poznamenala. Připlácla si na oči zvětšovací brýle a nastavila na nich číselníky, aby se mohla mrknout zblízka. „Není divu, že se na ni sliz tak vrhnul.“

„A já myslel, že je to mojí oslnivou osobností.“

Vtom se za námi rozletěly dveře, pročež moje vtipná replika vyšla naprosto nazmar.

Týna i já jsme se skáceli dozadu a přistáli rovnou pod párem bradavičnatých nohou. Z výšky na nás vztekle civěl pan Trollík.

KAPITOLA 2

Slizy a pavouci

„**J**e mi fuk, co máte za lubem. Na mě s tím nechodte!“ vyštěkl na nás pan Trollík.

Starý troll měl zhruba barvu slimákové polévky. Od maličkého šálku s čajem v jeho velké tlapě stoupala pára. To je jeden z faktů o panu Trollíkovi – ten starý troll se může po čaji utlouct. Když uviděl masivní hroudu slizu pod svým schodištěm, málem mu vypadly oči z té jeho lysé hlavy.

„Moje poštovní schránka!“ zavřeštěl. S dupotem se běhl po schodech a zatřásl na sliz svým čajovým šálkem. „Ty špinavá slizká bestie! Jak se opovažuješ žrát můj majetek!“

„Opatrně, pane Trollíku!“ zahřímá hluboký hlas z protější strany ulice.

Přiběhl k nám pan Pařez, náš školník. Ve velkých rukách třímá dlouhou bednu na náradí. Byl to rozložitý

zlobr a momentálně nemohl popadnout dech. Kulaté břicho se mu vzdouvalo námahou. Vypadalo jako blátená bublina, kterou někdo pořád dokola nafukuje a zase vyfukuje.

„Moje slizy nejsou žádná špína,“ prohlásil pan Pařez, když konečně popadl dech. „Laskavě nezraňujte jejich city.“

„City!“ vyprskl pan Trollík. „Ty kydance jsou sotva živé! Vždyť ani nemají uši! Pochybuji, že by měly nějaké city.“

„To je možná pravda, ale jen kvůli tomu je nemůžete urážet. A kromě toho, chuti takové kvalitní mosazi moje slizy prostě nedokážou odolat.“

Pan Trollík si usrkl čaje a zvažoval školníková slova.

„Vždy používám jen ty nejkvalitnější materiály.“ Přimhouřil oči. „Přestaňte mi mazat med kolem pusy, vy starý zlobře! Okamžitě zažeňte ten sliz z mojí schránky, než zavolám policii!“

Ovšem soudě podle blížícího se houkání sirén byli už poldové na cestě. Velké uši pana Pařeza zplihly po stranách zarostlé hlavy jako pár smutných křídel.

Chudák pan Pařez. Pořád uklízel svinčik po ostatních. Vrátil vám míč, když jste ho hodili na střechu. Spravil záchod, když ho Rizzo Surovini se svou tlupou rváčů ucpal toaletním papírem nebo nějakým prvnákem. Ale tenhle

svinčák, to bylo něco jiného. Všichni údržbáři v Mazákově museli mít k používání slizů speciální oprávnění. Na to, kdo s nimi může zacházet, jsou přísná pravidla. Když se ocitne ve špatných rukou nebo se nechá pomlaskávat o samotě, dokáže takový sliz napáchat spoustu škody. Naše rozpuštěné hřiště toho bylo důkazem. Stejně jako ustaraný obličej pana Pařeza.

Pan Pařez měl v ZŠ Štěrkokydy slizy na starost. Takže tenhle svinčák byl... jeho svinčák.

Zlobr vytáhl z krabice na náradí malou skleněnou kostku. Zaklepal na ni. Zabzučelo v ní a začala se zvětšovat, až byla velká jako ruksak. Když přestala růst, držel pan Pařez v rukou solidně vyhlížející skleněnou schránku. Jedna její strana se otvírala jako dvířka.

Pan Pařez přišel se skleněnou schránkou blíř, aby-
chom si ji mohli prohlédnout. „To není magie,“ řekl. „Je
to geniální výtvor trollího inženýrství.“

Týna nastrařila trollí uši. Vřdycky se totiž chtěla stát
inženýrkou. Krabice pana Pařeza pro ni byla něco jako
bonbón pro dvouústého cukrosaje.

„To jsou zapuřtěné písty?“ zajímala se.

Pan Pařez se zazubil. „A neviditelné převody. Stroj
tak dokonalý, ře je lepší než všechna kouzla.“

Pan Pařez postavil schránku za zem vedle kupy. Hrábl do jedné z mnoha kapes své červené kombinézy a vytáhl malý kousek tmavého kamene.

„Obsidián,“ mrkl na nás. „Slizy mu prostě nedokážou odolat.“

Nasypal kousky obsidiánu do schránky. Sliz se začal okamžitě šinout k černým kamínkům.

„Cítí ho?“ zeptal jsem se.

Pan Pařez zavrtěl hlavou. „Slizy nemají nosy, Bzuku. Cítí ale vibrace v kamenech. Jako by dokázaly horninu slyšet. A jak zaslechnou obsidián, začnou se jim sbíhat sliny.“

Sliz vážně úplně zapomněl na mosaznou poštovní schránku pana Trollíka. Chlamstl po obsidiánu v průhledné krabici. Kupodivu se do skleněného boxu vmáčkla celá jeho rozměrná hmota.

„Další div techniky,“ zazubil se pan Pařez. „Miniaturní píсты na vnitřním povrchu schránky masírují sliz tak dlouho, až se dovnitř nacpe všechen.“

Pak jednou velkou botou zavřel víko a skleněné pouzdro zvedl. Sliz si uvnitř spokojeně pochutnával na kousku obsidiánu, jako by to byl kamenný brouk v cukrkanclu.

„Copak kyseliny slizu sklo neprožerou?“ zeptal jsem se.

Velké uši pana Pařeza se zavrtěly rozkoší. „To je na tom to krásné! Tohle sklo se totiž vyrábí z rafinovaného mazáku.“

„Myslíte ten sajrajt, co se čerpá zpod přístavu?“

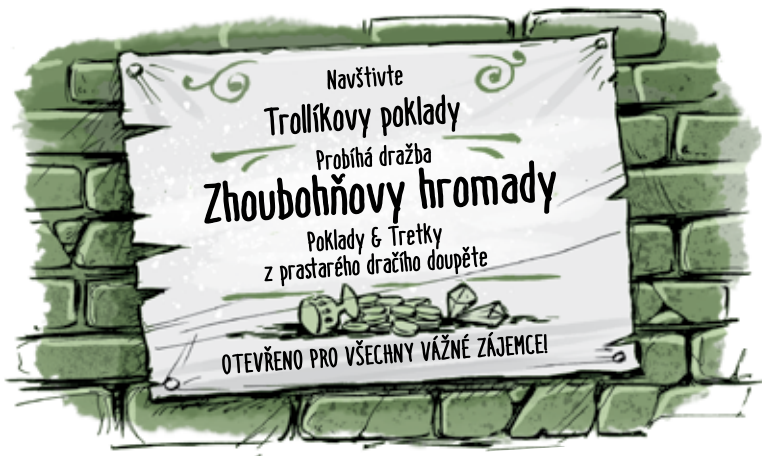
„Přesně ten,“ přikývl pan Pařez. „Slizy ho nemůžou vystát, takže ho nesežerou.“

Sliz si zatím klidně čvachtal o sklo malé krabice. Kousek obsidiánu se zmenšoval.

„Působivé,“ podotkl jsem.

Zato pan Trollík si odrknul. „Na mě zapůsobí, až ty potvory zmizí od mého obchodu! Dnes čekám velmi důležitou dodávku. Nemůžu si dovolit, aby moje zákazníci vítal sliz.“

Starý troll ukázal na plakát pověšený u dveří starožitnictví.

„Zhouboheň!“ vyjekl jsem. „Ten drak z Temných hlubin?“

„Přesně ten,“ uculil se pan Trollík. „Potkaly ho těžké časy, a tak se rozhodl, že prodá část svého majetku.“

„Chcete říct nečestně získané kořisti,“ opravil ho pan Pařez. „Ten starý drak terorizuje dobré lidi Lavinové hory už celá staletí.“

„Do toho mně nic není,“ pokrčil rameny pan Trollík. „Tenhle víkend navštíví můj obchod nejzámožnější příšery z celé Lavinové hory. Ale slizy NEJSOU zvány!“

Nakoukl jsem do obchodu. Byl nabitý starým nábytkem, kusy lodí a vitrínami se šperky a drahokamy. Podlahy byly černé jako Temné hlubiny a vyleštěné, až svítily. Uvnitř jsem nikdy nebyl, ale připadalo mi to jako zábavné místo, kde na chvíli zmizet. Tedy pokud by se okolo nepohyboval pan Trollík.

„Ještě že se slizy nepodívaly dovnitř a neviděly tu podlahu,“ zašeptal jsem Týně.

„Obsidián,“ přikývla. Dlaždice na podlaze Trollíkova obchodu byly vyrobené z oblíbené slizí pochoutky. „Nedá se jím totiž prokopat. Jsou z něj postavené všechny banky. Je drahý, ale zato velmi bezpečný.“

„A lahodný, pokud jsi sliz,“ dodal jsem.

Vtom na čelo starožitnictví padl stín. Shora zahřímá
něčí hlas.

„Zachovejte klid!“

